

§ 10. Opłaty podane w § 9 we frankach i centymach złotych pobiera się w markach polskich, względnie w markach niemieckich według każdego obecnie obowiązującego ekwiwalentu.

§ 11. Pozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów: *Moszczyński*

929.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 30 października 1922 r.

uzupełniające rozporządzenie tegoż Ministra z dn. 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), art. 379 i 386 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Pr. tom XIII wyd. 1905), austr. ustawy z dn. 18 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. 1907 r. № 5) i zgodnie z art. 36 rozporządzenia niemieckiego Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 lutego 1902 r. w przedmiocie sposobu prowadzenia aptek, zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. № 87 poz. 640) zmienia się, względnie uzupełnia w sposób następujący:

a) § 2 wymienionego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące: „Za specyfiki farmaceutyczne uważa się środki lecznicze, wytwarzane chemicznie lub przetwarzane mechanicznie do powszechnej sprzedaży w aptekach, oraz w fabrykach i laboratorjach, przeznaczonych do wyrobu preparatów farmaceutycznych (galenowych) i wprowadzane na rynek pod postacią swoistą, bezpośrednio dla konsumenta przeznaczoną.

Specyfik musi odpowiadać następującym warunkom:

- a) powinien być pod względem składu lub postaci nowością, stanowiącą postęp w lecznictwie;
- b) nie może posiadać składu podanego w przepisach krajowej lub obcokrajowej farmakopei oraz urzędowych manualów;
- c) nie może ulegać rozkładowi przy dłuższym przechowywaniu;
- d) powinien odpowiadać pod względem leczniczym celowi, jaki został wskazany przez wytwórcę”.

b) § 3 tegoż rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące: „Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają:

- a) preparaty seroterapeutyczne, szczepionki i inne preparaty bakteryjne, o ile nie są mieszaninami ze środkami leczniczymi innego rodzaju;
- b) preparaty kosmetyczne, dietetyczne i odżywcze, o ile nie są im przypisywane własności lecznicze;
- c) środki dozowane (tabletki, pigułki, ampułki i t. p.), zawierające jeden środek działający, o ile nie noszą nazwy, dla tego działającego środka przez wytwórcę opatentowanej”.

e) W końcu § 10 tegoż rozporządzenia w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 672), dodaje się ustęp następujący:

„Apteki obowiązane są przechowywać specyfiki farmaceutyczne, zależnie od ich składu, w sposób, zabezpieczający je od zepsucia, wskazany wymaganiami wiedzy”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

930.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Na mocy art. 2 p. 13 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dn. 18 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. z 1907 r. № 5), art. 350 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zbiór praw t. XIII wyd. 1905 r.), §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej, oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 6 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 169) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 20 stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych, oraz określenia ich ceny (Dz. U. R. P. № 11 poz. 100), mogą za środki lecznicze i naczynia, wyszczególnione w wykazie dołączonym do niniejszego rozporządzenia, zamiast cen ustanowionych na nie w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 4 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 160), oraz w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 12 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 58 poz. 524), pobierać ceny maksymalne podług załączonego cennika (załącznik).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*